

Világosság és Élet

a hatvani Belvárosi Egyházközség lapja

2019. HÚSVÉT

VIRÁGVASÁRNAP A NAGYHÉT KEZDETE...

A virágvasárnap eseményét is megjövendölték a próféták. Minden, ami Jézussal történt, reánk nézve történt. A virágvasárnap bevonulása is azért történt, hogy ne csak az akkori hozsannázó emberek, hanem mi is rádöbbenjünk, fölfigyeljünk arra, hogy Ő jön. Fölfigyeljünk arra, ami értünk történt és ma is történik. Úgy, ahogy a próféták is előre megjövendölték, hogy jövetele, ha számár hátán is történt, mégsem olyan, mint a többi király, hanem Ő az igazi és egyedüli Király. Az Ő jövetele, még sokak bosszúsága ellenére is, alázatos, szeretetteljes. Jézus jövetele, Jeruzsálembé való bevonulása, személye mellett, valamilyen módon mindenkinek állást kell foglalnia. Ahová Ő jön, érkezik, ott mindig, jobbra és balra osztódnak az emberek, ott összeütköznek a vélemények. Mert ahol némelyek, virágokat szórnak elébe és pálmaágakkal köszöntik a Királyt, ugyanott mások már fonják a töviskoszorút, ácsolják a keresztet. Ott, ahol sokan leborulnak előtte, mások a maguk nagyságát próbálják fitoktatni, és Jézus királyi méltóságát próbálják aláásni. Jogosan kérdezték sokan Jézus életében, és Jeruzsálemben is: Kicsoda ez? Jogosan teszi fel ezt a kérdést a mai emberiség is, mert nem tud eligazodni azon, kicsoda az, Aki ma is tömegeket mozgat? Ki az, aki a bűnöktől meg tud szabadítani? Ki az, aki kiveszi a poharat az alkoholista kezéből? Kicsoda az, aki fiatalokat szabadít meg a drogoktól? Kicsoda az, aki a háborúk szörnyűségei közepette is meg tudja mutatni irgalmas szeretetét? Kicsoda az, aki a legborzalmasabb végveszélyek idején is a teljes önfeláldozó szeretetre tud megtanítani? Kicsoda az, aki azért jön, hogy betegeket gyógyítson, megszabadítson a terhektől, adjon vigasztalást és erőt az élethez? Ő az igazi és egyedüli Király. Itt van a mi Királyunk! Ő, azért jön, azért van itt velünk, hogy aki végleg elvesztette reménységét, az reményt kapjon és túlélje a földi életet. Jön, hogy helyreállítsa az életünket. Jön azért, hogy megnyissa a szabadulás ajtaját előttünk. Jön, hogy a halál helyett, életet kínáljon nekünk. Jött, és itt van, hogy megtaníton minket a szeretetre, melyet elfeledtünk élni. Jött, és itt van, hogy megtaníton az igazságra, az alázatra, a szelídségre, a reményre. Jött, és itt van, hogy a kétségbeesett emberek lelkébe fényt gyűjten. Jött, és itt van, hogy aki trágárul, káronkodva, vagy átkozósva beszél, azt megtanítsa az áldásmondásra. Jött, és itt van, hogy az, aki gyűlöletből ökölbé szorulítja a kezeit, azokat imára kulcsolja. Tehát kell, hogy legyen bennünk öröm Jézus ittléte miatt. Egy biztos, hogy ahová Jézus megérkezik, ott boldogság lesz, ott új élet születik, ott az érthetetlen események sorozata kezd megszakadni, ott valami olyan lesz, amit még soha nem tapasztalt meg egy ember. Itt van a mi Királyunk, aki, igaz, hogy nem úgy jön, vagy van itt, ahogy várnánk, hanem szokatlan módon, ahogy nem is gondolnánk. Ő, mindig szokatlan körülmények között jön, mindig váratlan módon bukkan fel. Itt van ma is, hogy adja saját életét, azért, hogy megmenten minket és másokat. Tehát ne ijedjünk meg, ha nem úgy jön, ahogy ezt várnánk, hanem mindig szokatlanul, de az biztos, hogy mindig hatékony az ittléte ma is. Köszönjük meg Jézusnak az ittlétét és azt is, hogy szeret, mindig kiránt minket a mélységből és újra biztos talajra helyezi életünket. Legyen ragyogó öröm bennünk azért, hogy Ő eljött, itt van! Lelkünk mélyén megrendülve éljük át, hogy értünk jött és miattunk maradt velünk! Jézus, újra és újra felbukkan az ismeretlenség homályából. Jézus, ma is vonz, és ma is szemeket nyit meg annak meglátására, hogy íme, Ő a Király.

Értem siet, Ő az enyém is. Jön, hogy boldoggá tegyen.

Készüljünk most örömmel Jézus Krisztus halálának és feltámadásának ünnepére és legyen állandóan, maradandó, minket is és másokat is éltető boldogságunk!

**Kívánjuk, hogy a FÖLTÁMADT és ÉLŐ JÉZUS KRISZTUS adjon Mindenkinek
ÁLDOTT és BOLDOG ÉLETET, HÚSVÉTI HITET ÉS ÜNNEPEKET!**

SEGÍTSÜNK VINNI MI IS, JÉZUSNAK A KERESZTET !

A történet szerint, amikor az Úr Jézust kigúnyolva, összeverve, véresen hajtották a fájdalom útján a Golgota felé, szembe jött a tömeggel Cirénei Simon. Lehet, hogy nem is tudta mi történt Jeruzsálemben. Lehet, hogy nem is érdekelte. Lehet, hogy hallott valamit Jézusról, de nem tudta, hogy elfogták. Kint volt a határban, a mezőn tette, végezte a munkáját. Tele volt a lelke a tavasz örömeivel, elégedett volt a maga kis földjével, és az elvégzett munkájával. De Isten úgy vezette, hogy hazafelé menet nem kerülhette el Jézust. Szembe kellett mennie a szenvedő Krisztussal az úton, nem lehetett kikerülni, és át kellett, hogy vegye Jézus keresztjét, és kellett vinnie utána a Golgota felé vezető úton. Lehet, hogy mi is úgy érzünk, mint Simon. Nekünk is tele van a lelkünk a magunk munkájával, életünk gondjával, a mindennapi életünk küzdelmeivel. De aztán, egyszer csak Isten úgy rendezi életünket, hogy nem maradhatunk a magunk munkájában, mert egyszer csak szembe kell találkozni az értünk szenvedő Krisztussal, és nem tudjuk kikerülni.

Egyszer minden út ide vezet, és egyszer mindenki szembe találja magát Jézus Krisztussal. Valószínű, Simon, ha lehetett volna választani, szívesebben integetett volna Jézus felé egy pálmaággal. De most nem az ünneplő, a hozsannázó nagy tömegben kellett Jézus elé menni, vele találkozni, hanem a gúnyolódó és halált kiáltó sokaságban, a Golgot felé vezető keresztúton. Simon élete nagy figyelmeztetés számunkra, hogy mi is számoljunk azzal az életünkben, nemcsak a szép, boldog karácsonyi ünnepeken fogunk szembetalálkozni Jézussal, hanem eljön az idő, amikor az életünk oda vezet, hogy vállunkra kell venni a keresztet. Jézusnak van szüksége kereszthordozó emberekre is, akik felveszik és viszik a keresztet. Simonnak is vinnie kellett. Bizonyára tiltakozott, mert úgy olvassuk a Szentírásban, hogy kényszerítették, hogy felvegye Jézus keresztjét. Akkor lázadózott ellene, de a katonák kényszerítették. Tudjuk, hogy később úgy érezte, hogy életének legszörnyűbb és mégis a legcsodálatosabb napja volt, amikor vihette Jézus keresztjét. Isten adott neki kegyelmet, hogy odakerülhessen Jézushoz, és segíthessen Neki, amikor Ő feláldozni ment magát mindenkiért. Így lett Simoné, az a megismételhetetlen egyedi élmény, amely Isten ajándéka volt, és az, hogy őt választotta ki erre a feladatra. Csak később értette meg Simon, hogy együtt menni Jézussal a golgotai úton, és segíteni Jézusnak, a mennyei Atya legnagyobb ajándéka. Testvérek! Velünk is történhet így, és történik is ilyen. Lehet a mi életünkben is az, hogy először zúgolódunk, hogy vinni kell a keresztet, mert nehéz. Igen, a keresztet először nehéz hordozni, de később megértjük, és majd egyszer meg is fogjuk köszönni. Egyszer megtapasztaljuk mindnyájan az életünkben, hogy Jézusért kell szenvednünk. Jézusért kell eltérni a gúnyolódást, vagy elviselni a bántásokat, ilyenkor úgy érezzük, hogy nehéz ez a kereszt, és menekülni szeretnénk. Néha egy betegség, egy nagy gond, egy fájdalom elől szeretnénk menekülni, de odavisz az utunk. Csak később döbbenünk rá, hogy csodálatos volt a kereszthordozás ideje, mert akkor, és ott, jött velük Jézus. A kereszthordozásunk idején tapasztaljuk meg azt a csodát, hogy együtt lehet menni a szenvedés útján az Isten Fiával, és akkor egyszerre könnyebb lesz a mi keresztünk is. A mi kereszthordozásunk során jövünk rá, és ismerjük fel, hogy Isten, legfeljebb csak egy darabon megengedi, hogy mi vigyük, és ezt is csak azért, hogy egy kicsit belekóstoljunk abba a mérhetetlen szenvedésbe, amit az Ő Fia megélt. Amikor mi is kapunk egy – egy cseppet a szenvedésekből, ezekben a cseppben tudjuk megízlelni, mit tett értünk az Isten, amikor engedte Fiát szenvedni. Lassan rájövünk, Isten irántunk való végtelen szeretetére, és végül rádöbbenünk egy nagy szenvedés után, hogy életünk legnagyobb ajándéka volt egy - egy kereszthordozás, mert akkor fedeztük fel a velünk élő, haladó Jézust, aki egy idő után, vissza is vette tőlünk a keresztet. Talán, mi is azt hisszük Simonhoz hasonlóan, hogy ő segített Jézusnak, hiszen ő vitte Jézus keresztjét, és amikor könnyebbé válik a vitele, rájövünk, igaz, hogy a mi hátunkon volt a kereszt, de inkább Jézus vitte azt. Jézus vitte, vette magára Simon bűnét is, a miénket is.

Ha más úton ment volna haza, lehet, hogy soha nem vált volna keresztény emberré, ahogyan a családja sem. Tudjuk, hogy Rufusz és Alexander a keresztet hordozó Simon két fia, akik a keresztények körében ismert személyek voltak. Sorsdöntő volt apjuk életében, hogy vállára kapta, vette a keresztet, és a kereszthordozó Jézus útján ment Jézussal, aki megmentette az ő életét, és megmenti a miénket is.

JÉZUST NAGYON KELL SZERETNI !

Jézus Krisztus többször is rámutatott arra, ahhoz, hogy az ember igazán boldog lehessen a földön, egészen egyszerűen, Ő így mondja, kell a mennyek országa. Valljuk meg őszintén, a modern ember füle számára furcsán hangzik ez. Hiszen a boldogságról nem így gondolkodnak az emberek. Sokan vélekednek úgy, és mondják is: „Csak a pénz boldogít”. Sokan törekszenek arra, hogy minél többet szerezzenek meg belőle. Vagy azt mondják: „Együnk, igyunk, holnap úgyis meghalunk”. Sokszor ez a gondolkodásmód határozza meg emberek életét. Sokszor, amikor megszerzünk valamit, azt tapasztaljuk, hogy nem lettünk igazán boldogok tőle, és nem találtuk meg azt, amit kerestünk.

Testvérek! Érdemes odafigyelni Jézus halk és szelíd szavára: a tiszta élet és a tiszta szeretet kell a boldogsághoz, az Isten országához. Tulajdonképpen, amikor Jézus a mennyek országáról beszél, akkor az emberi szívnek arról az állapotáról beszél, amikor az ember megelégedett, nincs benne keserűség, harag, gyűlölet és bűn, hanem csak szeretet, dicséret, hála öröm, békesség tölti el Isten és Felebarátai iránt. A Szentekben akkor valósult meg a mennyek országa, amikor a sok mindenféle rendetlenség, bűn helyébe lépett, a szeretet. Testvérek Tegyük fel hát bátran a kérdést: „Mi, mért nem vagyunk még szentek? Azért, mert még mindig az Isten helyét elfoglalja, valami, vagy valaki, és még nem is látjuk igazán a végső célunkat, vagy ha látjuk is, halogatjuk az Istenhez való kötődésünket, megtértünket. A megtérés, mint minden más, a vággyal kezdődik! Van – e bennünk vágy ottlenni az Isten Országában? Ha már érzem, sőt tudom, akkor azt is tudni fogom, hogy hogyan kell élnem. A hétköznapi kisebb – nagyobb problémái akkor csapnak össze a fejünk fölött, ha túlságosan ennek a világnak a gondolkodási módja szerint élünk. Az Isten Országában gondolkodva megtanulhatjuk, felülről látni az életünket és az eseményeket. Csak olyan mértékben mondhatom magam keresztény embernek, amilyen mértékben válok hasonlónak, Jézushoz. A keresztény ember gondolkodása, életvitele olyan mint Jézusé. A keresztény ember, úgy tölti az idejét, és úgy szórakozik amint látta a Mesterétől. A keresztény ember hivatása az is, hogy hallgassa a Mesterét, a küldetése pedig az, hogy amit a mestertől hall, azt meg is cselekedje és el is beszélje másoknak. Tehát, nagyon fontos a Mesterhez fűződő kapcsolatunk. Jézust nagyon kell szeretni! A szeretet nélkül, hihetetlen butaságokra, bűnökre leszünk képesek. Sajnos vannak sokan, akik azt mondják, ők hívők, mégis nehezen mozdulnak meg Jézust követni, jobban szeretnek otthon üldögélni. Mozduljunk meg Jézusért és ügyéért! Fontos küldetésünk, feladatunk van, mert az emberek éheznek, szomjaznak Istenre, és mivel nélkülözik Őt, a kétségbeesésükben bálványokhoz, jósokhoz fordulnak. Addig, míg emberek vannak a környezetünkben, aki nem hallottak arról, hogy Isten végtelenül szereti őket, addig nem nyugodhatunk. Tovább kell, hogy adjuk Jézust és az örömhírt, mert nem csupán megőrzésre kaptuk, hanem továbbadásra is. Amikor valaki beengedi Jézust a szívembe, egész élete megváltozik, átformálódik, láthatóan átalakul, és ez ki is sugárzik a környezetére is. Ahol Jézus ott van, ott az ember lelki ereje is megnő, és még a betegségek, bajok ellenére is, hűségesen, lelki nyugalommal, békésen tud imádkozni, és tudja ellátni a napi munkáját az ember. Tehát, Jézus olyan erőt, boldogságot, békességet, megelégedettséget ad az ember lelkének, ami által könnyebbé válik az élet. Sajnos, sok ember életében azért nincs meg a boldogság, mert a legtöbbször van valami, amin megbukik, vagy elbukik azért, mert nem ismerte fel azt, amit el kellett volna, vagy el kellene engedni a boldogsága, a mennyek országának érdekében. Például: Vannak emberek, akik sokkal többre tartanak egy kis anyagi hasznot, néhány ezer forintot, a hatalmat, egy üveg italt, egy szendvicset, a bűnt, egy makacsul hajszolt, sokszor esztelen célt, mint amit Isten kínál. Alapjában véve, csekélységen bukott meg a gazdag ifjú is életébe, amikor Jézus a mennyek országa érdekében kéri tőle a lemondást a vagyonáról. Vagy gondoljunk a királyi menyegző meghívottaira, akik kifogásokat keresnek, találnak azért, hogy ne menjenek el a menyegzőre. Milyen megdöbbentő a mai emberek kifogásaink is: „Nem mehetek, mert, más dolgom van, fáradt vagyok”, és még sorolhatnám tovább. Ha őszintén elgondolkodunk, a mi életünkben is, sokszor ott vannak ezek a kifogások, és a baj az, ami következik a „nem akarásunk miatt”, hogy ki is maradunk majd a nagy Vendégségből. Aki viszont nem mentegetőzik, és nem keres kifogásokat, az az ember tud könnyek között is nevetni, szelíd maradni, irgalmas lenni, megbocsátani, békességben élni és még szeretni tudja az ellenségeit, rosszakaróit is. Testvérek! Kezdődjük el élni az életünket Jézussal!

Járjunk Vele, és Ő akkor biztosítani fogja a boldogságunkat.

JÉZUSNAK ÜRES A SÍRJA ... FELTÁMADT...

Ez az örömhír elindul diadalmas útjára, bejárja mindmáig az egész világot. Emlékezünk még a golgotai sötétségre, amikor hat órától kilenc óráig sötétség borult a földre. Most, hogy hallunk a feltámadásról, ez nagy örömhír, és a golgotai kereszt is másként tűnik föl számunkra. A Golgotán ott állt egy kereszt és most már tudjuk, hisszük, hogy e kereszt által, mutatta meg az Isten irántunk való szeretetét. Most látjuk már világosan, hogy a kereszten Jézus szenvedett helyettünk. Ő alázta meg magát értünk, szenvedett, hogy a mennyei Atya megadja bűneink bocsánatát és a dicsőséget, amelyet Jézus felmagasztalása által szerzett nekünk. Boldog örömmel látjuk magunk előtt Jézust, amint hirdeti nekünk: „Én vagyok a világ világossága. Aki engem követ, nem járhat sötétségben, hanem övé lesz az élet világossága”. Mennyre másként látjuk már a keresztet és milyen megdöbbenően új formában látjuk a jövő életünket. Mert érezzük, hogy valaki tett értünk valamit, és ez a valaki szeret bennünket. A szeretet pedig mindennél hatalmasabb erő, mindent legyőző hatalom! Szükségünk van Isten szeretetére, megbocsátására, mert az életünk ki van téve mindenféle bűnnek, hatásának. Ismerve életünket látjuk, hogy hol mélyebbre süllyedünk, hol felemelkedünk, aztán ez ismétlődik egész életünkön át. Sokszor a bizonytalanság érzése vesz rajtunk erőt, és félünk, hogy elveszünk. Máskor, nem jó irányba megy, halad, telik az életünk, egyáltalán nem tudjuk, hol vagyunk, mi lett velünk, merre menjünk. Ilyenkor mi csodálkozunk, sőt kérdezzük: „Miért?” Kérdezzük, de mi tudjuk miért, de azt is tudjuk, ilyenkor föl kell nézni a világ világosságára Jézusra. Tudjuk, hogy Jézusból meríthetünk erőt és érezzük is, hogy azután helyes irányba terelődik életünk. Bizony, be kell vallanunk őszintén, az életünkben is voltak és vannak olyan helyzetek, amikor szinte képtelenek vagyunk és voltunk emberileg megoldani helyzetünket. Ilyenkor is van pedig megoldás, mert ott van nekünk a feltámadott Krisztus, aki biztosan kivezet bennünket az életünk sötétségéből, sőt elvezet bennünket a remélt szabadulás, megoldás felé, és biztosítja a célba jutást. Tehát, jó ha tudjuk, mindig Istentől jön a megoldás. Jó, ha azt is tudjuk, hogy a Jézussal élésünk, nem fog minden embernek tetszeni. Erre a mindennapi életünk tapasztalatai, beszédesen és fájdalmasan mutatnak rá. A Krisztust követő ember nem fog trágál módon beszélni, és nem fog káromkodni. A Krisztust követő ember tudja, mit vállalt. Tudja, hogy ő nem az ügyeskedés és a másokon való taposás révén juthat hozzá a javakhoz, hanem becsületes és küzdelmes munkával. De ha neki gazdagság adatik, akkor pedig segít, fölkinál belőle másoknak, mások javára, segítségére. A Krisztust követő ember igenis vállalja, hogy akár kinevetik, akár lenézik, szolgálja az Istent és embertársai. Jézus, azért hív, mert szeret, és boldoggá akar tenni minket. Ő soha nem fog magunkra hagyni, velünk jön. Bizony, sokszor tapasztaljuk, hogy környezetünkben vannak kiábrándultak, lemondó, üres, értelmetlennek látszó életek. Ilyen az Istent elhagyó ember élete, aki megy ugyan, de igazából nem tudja hová és merre, ezért az irány, rossz irány. Igaz, az is, hogy még az ilyen embert sem hagyja el az Isten, és látjuk is, hogy Jézus Krisztus feltámadása felől nézve, vissza lehet térni az Istenhez. De, az is igaz, lehet olyan élet, amelyet maga az ember ront el azzal, hogy elhagyja az Istent. A bölcs ember, a sötétségéből, a mélységből, a bűneiből is kiszabadulhat a bűnei megbánásával. Jézus Krisztus által kaphat kegyelmet a mennyei Atyától és elnyerheti az örök életet is. Aki Jézus Krisztussal jár, él, annak boldog élete van és egykor Istennel lakhat. Számunkra fontos Jézus Krisztus golgotai keresztje és feltámadása, amely mindennél jobban mutatja Isten atyai szeretetét és a Hozzá vezető utat. Legyen Jézus Krisztus követéséhez, a Vele élésünkhöz erőnk, szeretetünk, akkor átmehetünk egy folytatólagos létbe, a feltámadás és az örök élet létébe.

Lelki nap: Bűneink megbánása, feloldozása: **ÁPRILIS 16** – án

kedd este 18 : 00 ó

Nagyheti szertartások: Nagycsütörtökön, Nagypénteken és Nagyszombaton:
este: 19 : 00 órakor kezdődnek.

Szentmisék hétköznap: Hétfő, Kedd, Szerda, Péntek reggel 7 óra,
Csütörtök, és szombaton este 18 : 00 óra.

Vasárnap, és ünnepeken: reggel 7 ó, 9 ó, 11 óra, este 18 : 00 ó

Irodai szolgálat: Hétfőn, kedden, szerdán, pénteken: reggel 9 ó - fél 12 óráig.
délután: 15 : 00 ó – 16 : 30 ó-ig. Csütörtökön és ünnepeken nincs napi szolgálat!

Honlapunk: <http://hatvan-belvaros.hu>

